

Ο ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ ΣΤΗΝ ΤΣΑΠΟΥΡΝΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΥΡΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

2. Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑΡΧΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ.

Μετά το φόνο του προέδρου της Τσαπουρνιάς Θανάση Πάϊκου ο Φώτης Γιαγκούλας και ο Θανάσης Σκοτίδας έφυγαν για το Σαραντάπορο όπου επισκέφθηκαν το σπίτι του φίλου τους Ντάλα. Φυσικά και κατάλαβε ο Γιαγκούλας ότι την επόμενη του φόνου του προέδρου στην Τσαπουρνιά θα εμφανιζόταν αποσπάσματα χωροφυλακής για ανακρίσεις. Στο Σαραντάπορο σχεδίασε τις επόμενες κινήσεις και ξαναγύρισε το απόγευμα Κυριακής της 13-2-25 στο μαντρί του Αχιλλέα Σουρλή στην Τσαπουρνιά. Εν τω μεταξύ το πρωί της Κυριακής ο δάσκαλος της Τσαπουρνιάς ειδοποίησε για το φόνο το απόσπασμα χωροφυλακής με αρχηγό τον Αποστόλου που βρισκόταν στο Σαραντάπορο. Το απόσπασμα ανέβηκε στην Τσαπουρνιά και άρχισε τις ανακρίσεις προσπαθώντας να βρει τους φονιάδες (μαρτυρία Θανάση Πάϊκου, εγγονού του δολοφονημένου προέδρου).

Όπως αναφέραμε στο προηγούμενο άρθρο μας η ζωή των ληστοτρόφων και των πληροφοριοδοτών τους έγινε αφόρητη από τον ανηλεή πόλεμο των αποσπασμάτων και από το φόβο των αντιπάλων από τους ληστές σε περίπτωση κατάδοσής τους. Από τη μια μεριά αναφέρεται ένα περιστατικό που συνέβη στην Τσαπουρνιά όπως τη διηγήθηκε ο 91χρονος Γιάννης Σουρλής γιος του Αχιλλέα Σουρλή και αδελφός του μικρού τότε Αντώνη Σουρλή. «Τον Ιούλιο του 1924 απόσπασμα με επικεφαλής τον Ανθυπομοίραρχο Αποστόλου συνέλαβαν τον πατέρα μου Αχιλλέα Σουρλή τον οδήγησαν στην Πλατεία, ως ληστοτρόφο τον βασάνισαν πολύ σκληρά πίσω από την εκκλησία. Μαζί τους είχαν φέρει τον Κολιό Γιώτα (Νικόλα Παναγιώτου, παππού του πρώην γραμματέα Κώστα Παναγιώτου από Φαρμάκη) και Αντώνη Βούζα (ή Τυροδήμο, από Μηλέα). **Τον πατέρα μου τον είχαν δεμένο και το έδεχναν μέχρι να τον αφήσουν μισοπεθαμένο και έτσι τον άφησαν και έφευγαν... Εάν δεν παρενέβαινε στον Αποστόλου η γυναίκα του Πρωτόγερου, η Κώσταινα Γκουγκούλη, που διαπίστωσε ότι ήταν κατάμαυρος, δυσκολεύονταν να αναπνεύσει και φοβήθηκε ότι θα πέθαινε. Έτσι πήρε την άδεια να τον λύσουν, να του παράσχουν τις πρώτες βοήθειες και να τον πάρουν στο σπίτι. Εκεί χρησιμοποιήθηκε επί τετράμηνο περίπου πολύ βούτυρο και άλλα πρακτικά ιατρικά μέσα (όπως το τύλιγμα με δέρμα κ.α.) για να μαλακώσει ο πόνος και να κλείσουν οι πληγές του και έτσι σώθηκε. Από την άλλη μεριά ο φόβος των κατοίκων από τους ληστές σε περίπτωση κατάδοσης αποδίδεται από ένα γράμμα που έστειλε ο Γιαγκούλας στον πρόεδρο του Λιβαδίου και σε έναν αξιωματικό (σελ. 133). Λέει εκεί ο Φώτης Γιαγκούλας: «Τι πιέζεις και δέρνεις τους εργατικούς ανθρώπους και κτηνοτρόφους..... και δεν έρχεστε να πολεμήσουμε; Εάν με προδώσουν (οι ληστοτρόφοι) νομίζεις πως ο καθείς έχει δύο κεφάλια; Έλα εσύ .. γίνε τσοπάνος και πρόδωσέ με. Τη μια βραδιά θα με προδώσεις, την άλλη βραδιά θα σε κόψω σαν αρνάκι».**

Το απόσπασμα ήρθε στην Τσαπουρνιά από το Σαραντάπορο. Έκανε ανακρίσεις όλη τη μέρα και αποφάσισαν να διανυκτερεύσουν στην Τσαπουρνιά. Οι τρεις αξιωματικοί πήγαν στο σπίτι του Αχιλλέα Σουρλή και τους χωροφύλακες τους μοίρασαν σε διάφορα σπίτια. Οι γυναίκες του Σουρλή για να τους περιποιηθούν μαγείρεψαν διάφορα φαγητά με κρέας, αλλά έστειλαν και το μικρό Αντώνη στο μαντρί για να φέρει και γάλα. Να πως διηγήθηκε ο μικρός Αντώνης το περιστατικό (σελ. 129-131):

«[...] Μόλις έφυγα από το σχολείο επήγα στο σπίτι μας αλλά εκεί βρήκα τη γιαγιά μου, την Ιωάννα, που καθότανε με τρεις αξιωματικούς της χωροφυλακής. Με φώναξε και μου είπε να τρέξω στο μαντρί, όπου θα έβρισκα τον πατέρα μου με τον αδερφό του Κωστή, τον Γκουντή, και να του έλεγα πως ο ανθυπομοίραρχος Αποστόλου με δύο άλλους αξιωματικούς θα μένανε στο σπίτι μας και έπρεπε να πάρω γάλα για να τους φιλέψουμε. Όταν πήγα στο μαντρί είδα τον πατέρα μου να κάθεται και να μιλά σαν φίλος με τρεις άλλους ανθρώπους. Ένας από αυτούς ήταν ο Θανάσης Σκοτίδας. Τους άλλους δύο δεν τους γνώριζα αλλά ύστερα έμαθα πως ήταν ο Γιαγκούλας με ένα παλληκάρι του [πρόκειται για τον επίσης ληστή Νταλαμήτρο]. Μου δώσανε το γάλα και έφυγα. Όταν έφθασα στον Σταυρό με ζύγωσε ο Γιαγκούλας με το Σκοτίδα λέγοντάς με να τους οδηγήσω στο σπίτι μας. Μόλις φθάσαμε ο Γιαγκούλας ετοιμάζει το ντουφέκι του, διατάζει τον Σκοτίδα να σταθεί απ' έξω και αυτός ανοίγει την πόρτα βιαστικά. Μέσα καθότανε και έτρωγαν ο Αποστόλου που είχε γυρισμένη την πλάτη προς την πόρτα και οι δύο άλλοι αξιωματικοί που καθότανε ο ένας απέναντι από τον άλλο. Εκεί βρισκότανε και ο Πρωτόγερος του χωριού (ο κήρυκας, ο Κωνσταντίνος Γκουγκούλης). Ο Γιαγκούλας μόλις άνοιξε την πόρτα πυροβολεί και πληγώνει τον Αποστόλου στο χέρι. Τότε εγώ φοβήθηκα και έφυγα...».

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας, ο λήσταρχος πυροβόλησε εκ νέου διά να ρίψει άπνουν τον ατυχή αξιωματικό ενώ τους άλλους δύο δεν τους πυροβόλησε. Διέταξε μόνο τον έντρομο πρωτόγερο Κωνσταντίνο Γκουγκούλη, να πάρει τα όπλα των αξιωματικών που ευρίσκοντο εις μίαν γωνία του δωματίου και να του τα παραδώσει όπως και έγινε. Αναφέρει επίσης ότι τον Νταλαμήτρο τον άφησαν στο μαντρί του Αχιλλέα Σουρλή για να παρακολουθεί την όλη κατάσταση (σελ. 128) και ότι στις 21-2-25, μια εβδομάδα μετά τους δύο φόνους, η Κυβέρνηση δια του υπουργού της Γ. Κονδύλη επαύξησε την αμοιβή για την εξόντωση του Φώτη Γιαγκούλα από 200 σε 400 χιλιάδες δραχμές.

Τέλος ο συγγραφέας αναφέρει ακόμη (σελίδα 437) ότι θα προσπαθούσε να συναντήσει τον τότε μικρό Αντώνη Σουρλή στο σπίτι του, για να πάρει πρόσθετες πληροφορίες, αλλά αυτό δε στάθηκε δυνατό παρά τις επίμονες προσπάθειες του.

Στην παρούσα ανάρτηση καταγράφουμε όσα καταφέραμε να μάθουμε που ίσως δεν μπόρεσε να μάθει από τον Αντώνη Σουρλή ο συγγραφέας. **Συναντήσαμε τον αδελφό του Αντώνη, το Γιάννη Αχιλλέα Σουρλή 91 ετών σήμερα, ο οποίος μας διηγήθηκε όσα προαναφέραμε για τον πολύ άγριο ξυλοδαρμό του πατέρα του, το καλοκαίρι του 1924 και επί πλέον ότι:**

« 1. Τον Νταλαμήτρο, ο Γιαγκούλας, το βράδυ του φόνου του Αποστόλου, τον άφησε στο μαντρί και να τους περιμένει να γυρίσουν από το χωριό. Αυτός όμως πήρε μαζί του, για ασφάλεια, τον Γκουντή Σουρλή από το μαντρί και τον συνόδευσε μέχρι το Κοκκινόγι. Από εκεί έφυγε για τόπο καταγωγής του, την Κατερίνη, ενώ ο Γκουντής γύρισε στην Τσαπουρνιά. **Στο δικαστήριο που έγινε για τον πατέρα μου, ο Νταλαμήτρος κατέθεσε ως μάρτυρας κατηγορίας, γεγονός που σημαίνει ότι στη συνέχεια παραδόθηκε στην αστυνομία και αμνηστεύθηκε.**

2. Εκτός από την προφυλάκιση του πατέρα και του μπάρμπα Γκουντή ακολούθησε και η προφυλάκιση του Δάσκαλου του χωριού και του αδελφού μου του Αντώνη. Τους δύο τελευταίους τους άφησαν ελεύθερους μετά από ένα μήνα περίπου.

3. Το δικαστήριο καταδίκασε τόσο τον πατέρα μου Αχιλλέα όσο τον θείο μου Γκουντή Σουρλή σε ισόβια. Ο θείος ο Γκουντής πέθανε στη φυλακή Τρικάλων, τρεις μήνες περίπου από τη φυλάκισή τους ενώ ο Αχιλλέας Σουρλής αποφυλακίστηκε περίπου 3,5 χρόνια μετά τη φυλάκισή του. Το κοπάδι με τα ζώα και τις ανάγκες του σπιτιού όλο αυτό τον καιρό τα εξυπηρετούσε ένας ξάδερφος του πατέρα μου και ο αδερφός μου ο Αντώνης».

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑ

Ο Θανάσης Σκοτίδας έζησε ληστής με το Γιαγκούλα περίπου μια εβδομάδα μετά το φόνου του Αποστόλου, χωρίς να προλάβει να διαπράξει άλλο φόνου. Περί τις 20-2-1925 έπεσε νεκρός (σελ. 136) στην παγίδα ενός καταδιωκτικού αποσπάσματος από Τσολιάδες στη θέση Καμίνια κοντά στον Άγιο Αθανάσιο της Τσαπουρνιάς..

Ο Γιαγκούλας μετά τους φόνους Πάϊκου, Αποστόλου και Γρηγοράτου αποσύρθηκε από το προσκήνιο για ένα εξάμηνο περίπου. Τον Αύγουστο του 1925 μαζί με τους αδελφούς Μπαμπάνη (Πάντο και Λεωνίδα) και τον Κώστα Τσιαμήτα συνέλαβαν τον φοιτητή Ιατρικής Νικόλαο Ράπτη και τον μικρό εξάδελφό του Δημήτρη Ράπτη και τους οδήγησαν στο κρησφύγετο τους στη θέση Κόκκαλα του Ολύμπου. Στις 20 Σεπτεμβρίου 1925, ημέρα Κυριακή, από ένα απόσπασμα με επικεφαλής το μοίραρχο χωροφυλακής Ιωάννη Πετράκη σκοτώθηκε μαζί με τον Πάντο Μπαμπάνη και τον Κώστα Τσιαμήτα (ο τελευταίος πρόλαβε και σκότωσε το δωδεκάχρονο Δημήτρη Ράπτη). Ο Λεωνίδας Μπαμπάνης κατάφερε και χάθηκε από τα αποσπάσματα.